

کتابی روت

نعومی ات روت

^{۱-۲} دَر زَمُونِ اِدی غَل پادشاهی قَوْمِ اِسْراییل تی حُکومتِ خه نه فُذ حُکومتِ قاضیبن مِثوست فُذ، سَرزَمینِ اِسْراییل دِچار خُشک سالی سَت. چارکی از مَرْدُمِ اِفراته به نَوْمِ الیملک اِدی تَر بِنارِ بَیتِ لحمِ زندهگی خه چود، از دَسْتِ می خُشک سالی بی از خو وَطَنِ تَر یی جای بَنومی مَوآبِ کوچ چود. وی بِنِ نعومی اَت وَمِ ثو پُخِ محلونِ اَت کَلیونِ بِنِ مِسِ وی قَتی فُذ. ^{۳-۴} دَر وختِ زندهگی تَر مَوآبِ، الیملک از بَینِ توید اَت وی بِنِ نعومی خو ثو پُخِ قَتی طاقاً رِبِد. نعومی پَخَبِنِ ثو مَوآبی غَاخَبِنِ به نَوْمِ بِنِ عرفه اَت روت قَتی بِنِ سور چود. ^۵ دِیس سالِ نَرَجیدِ محلونِ اَت کَلیونِ مِسِ ماد. اَت دِسگه اِدی نعومی، خو چار اَت خو ثو پُخی از دُستِ ذاد اَت طاقاً رِبِد.

^{۶-۷} یا یی تَصمِیمِ اَنجوفدِ خو ثو زَبَرارِجِ قَتی پَسِ تَر خو وَطَنِ تیزد، دِجأتِ بَسُدی بیدی خُذای پَسِ خو قَوْمِردِ حاصِلِ فَریونِ ذاتج. اَت دَر جای اِدی خه فُذ بِنِ اَزَمَندِ بِنِ سَتاید، اَت وَمِ ثو زَبَرارِجِ وَمِ قَتی خه فُذ تَر پُوندِ بِنِ ذاد تا تَر خاکِ یهودا فَراپِن، ^۸ اَت نعومی بی تَر خو زَبَرارِجِ لُود: «تَمه مو قَتی ما یَدبِت! پَسِ تَر خو داد چید سبت! خُداوندِ تَمردِ بَرکَتِ ذید اِکوی جِناو اِدی تَمه بَیتِ مَرْدِ اَت مو پَخَبِنِردِ خُبی خه چود. ^۹ اُمبُذِ فَاَرُمِ به لُطفِ خُداوندِ فَاَرُذِ بَیتِ فاگه چارِبِتِ اَت اَرُومِ فِیِبِت.» تَامِ نعومی وِبِفِ با چود اَت وَاذَبِنِ دَرُو نیود ذاد. ^{۱۰} اَت تَر نعومیبِنِ لُود: «مَاشِ خواهِیبنِ کَنامِ تو قَتی تَر تو قَوْمِ خَبزِ ساوأم.» ^{۱۱} اما نعومی وِبْفَرْدِ لُود: «اِی رِزینِ بیدی پَسِ گَاَرُذِبِت. چِیزِردِ خواهِیبنِتِ مو قَتی یَدبِت؟ اِیا وُزِ فَاَرُذِ بِنِ صاحبِ هَچگه پَخَبِنِ ساوُمِ اِدی تَمردِ چار فِیِبِنِ؟ ^{۱۲} تَر خو چید سبت، وُزُمِ دِگه پیرِ سِخِ نه فَاَرُذِ بِنِ فاگه سور کِنَم. حَتا اگه دِسگه چِیزِ اِمکونِ خه فُذجَتِ اِکُنرِ بِنابُمِ سور چورجِ اَت صاحبِ ثو پُخُمِ سِخَتِ ^{۱۳} اِیا تَمه فَاَرُذِبِتِ صَبِرِ کِنِبِتِ تا وَاذُ غُلا سَبِنِ؟ اِکدِ اُمبُذِ مانعِ از سور تَمه دِگه بِنِ قَتی نَسُودا؟ نِی، رِزینِ بِنِ، تَمه فَاَمبِتِ اِدی اِکدِ غَیرِ مُمکِنِ. خُداوندِ مُخَالِفِ مو اَت از اِکدی بابِتَمِ تَمردِ لِبِ مَتاسِف.»

^{۱۴} وَاذَبِنِ فاگه سراوازِ دَرُو نیود سَت اَت عرفه خو خِیبنِ با چود اَت وَمِ قَتی پَناهِ بَخُذای چود اَت تَر خو داد جای وِژاَفد. اما روت از وَمِ جِدا نه سَت.

^{۱۵} نعومی تَر روت لُود: «رِزینِ چِس، تو مِجَادِ فاگه تَر خو قَوْمِ اَت خو خُذای بِنِ خَبزِ سَت. تو مِسِ وَمِ قَتی سه!» ^{۱۶} اما روت تَر خو خِیبنِ لُود: «مو مَجبورِ ماکِنِ اِدی تو لَأکُم، دِجأتِ هر جاهِ خه ساوی تو قَتی ته یَدَمِ اَت هر جاهِ ته خه رسی تو قَتی ته رَسَمِ. تو قَوْمِ، مو قَوْمِ اَت تو خُذای، مو خُذای. ^{۱۷} خواهِیبنُمِ جای اِدی تو خه مری، وُزِ مِسِ مَرْمِ اَت تو پِلندی گُورِ سَامِ. خُداوندِ بَدتَرینِ جَزَا مو ذید، اگه لَأکُمِ چِیزی بَعَیرِ از میداو مو از تو جِدا کِنِبِت.» ^{۱۸} دِجأتِ نعومی وِینتِ تَصمِیمِ روتِ قَطعی اَت هَچَتِ نه بافتِ وَمِ گَرُذِبِنِتِ تَامِ سَخَره نه سَت. ^{۱۹} تَامِبِنِ قُرَتِ تَر بَیتِ الحَمِ تاید. وختی تَر مَبِنِ خه فِرِپِیتِ فُکَتِ مَرْدُمِ وورفِ ذاد اَت رِنکَبِنِنِ از یِکدیگَرِ پِبِشَخَتِ: «اِیا یَمِ خُبِتِ نعومی نِستَا؟» ^{۲۰} نعومی وِبْفَرْدِ لُود: «مو نعومی یعنی «خُشحال» ما لَوْقِبِت! مو ماره یعنی «خِیبنِ» قیوبِت؛ دِجأتِ خُذای قَاَدَرِ مُطلقِ مو زندهگی خِیبنِ چورج. ^{۲۱} وختی بیدی می جایمِ تَرکِ خه چود صاحبِ فُکِ چِیزُمِ فُذ اما خُداوندِ مو خالی گَرُذِبِنِت. چِیزِ جَاتِ مو نعومی لَوْقِبِت، شیچِ دُوندَرْدِ خُداوندِ قَاَدَرِ مُطلقِ خو پِیخِ از مو گَرُذِبِنِجِ اَت می موصِیبتِ غُلا یی مو تی فُورج.» ^{۲۲} وختی نعومی اَت روتبِنِ از مَوآبِ تَر بَیتِ الحَمِ خه فِرِپِیتِ، چوشچِ خاو فُذ.

۲ ات نعویمند وم چار قومهبین بای قُد، بوعز از خوَدونوی الیملک قُد. ۲ ات روت موآبیج تر نعو می لوُد: «مرد اجازه ده تر کِشتزارین ات وی کِشتزار گِرنوبسه سام نه سوَد یگون نَفَر رحم کِبت ات وی تر زبا رابغ ثوُقُم.» نعو می لوُد: «رِزین لپ بَسْأند، سه!» ۳ تاُم روت تر کِشتزار تاید ات دَرَو رابغ ثیفد سَت. روپروی کِشتزار رابغ خه ثوفد بوعز یَمند قُد، یو نعو می چار قوم قُد. ۴ وی وختند، بوعز از بنار تر کِشتزار یت. یو یی خاوگآربرند سلوم چود ات لوُدی: «خداوند تمه قتی قُد.» وَاذهن مس وی جواب لوُد: «خداوند تُرد مس برکت تید.» ۵ تاُم بوعز از خو سرکارگری پبِشخت: «ید برنک دی رابغ خه ثوفد ید چای؟» ۶ یو یی لوُد: «یا اِکأ موآبی برنک اِدی نعو می قتی از موآب خه یتچ. ۷ یا تُر سحرکی تروُد یت ات از مو یی اجازه زابست تا خاوگآرین دأم تی رابغ ثوفد. از سحرکی تا شچبغ مصروف رابغ ثیفد قُد ات فقط دوست سایه پبیر بشاقت.»

۸-۹ بوعز تر روت خبز سَت ات وِمردی لوُد: «رِزین نغوُر، تر دِگه کِشتزار مآسه، یوَدند مو کنیخبن قتی فی ات مو زمخبنرد خاوگآرین دُم تی رابغ ثوفد. خو کارگربرنردُم لوُد اِدی پی تو ما رفبن. هر وختت تُسنأ دی سَت سه از وبف کُزه یند بِنخ بریز.» ۱۰ روت خو پیخ زماذند ثاد ات وردی قُلغ چود ات لوُدی: «چیزردت اِکدس لپ مو فیکرند؟ چیزرد نِسبت به یی نَفَر بېگونه به اِکدی اندازه مهربونت؟» ۱۱ بوعز لوُد: «وُز ونم بعد از خو چار میداو خوَندِکت خو خیبن ژبوچ ات خرانگبت وم جأت خو داد ات نان ات خو وَطَن لاک چود ات وم قتی تروُد یتچ تا در قاتی وم قوم زندگی کنی یدی پراکیبت وبف نه وزونت. ۱۲ خداوند، خدای اِسرائیل تُرد برکت ات مُرد تید. لاک خداوند، خدای اِسرائیل خبزت خه یتچ تو در پناه خو نگاه کِبت.» ۱۳ روت در جواب وی لوُد: «ای بادر، تمند مو قتی لپ اُطف ات مهربونی ات وُز حتا ییو از تو کنیخبن تر حساب نه یدم اما با وجود می تو خو گآپبن قتی مو تسلا ذأئی.»

۱۴ مدارندی، بوعز وم قیود ات لوُدی: «یه گرته خه!» روت سَت ات خاوگآرین خبزند ناست ات بوعز خُراک ات مبهه بِنخی وم پرا ربود ات روت خود ات سهر سَت ات از وم بآبن دوُنِدک رهد. ۱۵-۱۶ وختی روت تر خو کار خه سَت، بوعز خو خاوگآربرند لوُد: «وم خُس هر جاره خه قُد لاکبت رابغ ثوفد حتا قوشچن ولببند، ات پی وم ما راقبت. حتا رابخبن اِدی از قوشچن خه زویدد زمخرد ربیبت وبف جام کِبت.»

۱۷ روت وم مبهت زمخرد رابغ ثوفد. خیر نیستردی خو ثوقچن رابغ چُکت خار طاقی قوشچ سَت. ۱۸ یا یی خو قوشچ ات وی مدار بببشاذچ گرته زابست خو قتی خو خیسردی تر بنار یاد. ۱۹ نعو می لوُد: «تُرت کأدرد رابغ ثوفد؛ اِکوی آدم اِدی تو تی یی رحم خه چورچ خدای ورد برکت تید.» بعد وم خیبن از وی چارک اِدی وی زمخبنرد کار خه چورچ قُد، خبر ثاد ات لوُدی: «زمخبن صاحب نوم بوعز.» ۲۰ نعو میی خو زبُرد لوُد: «خداوند ورد برکت تید! خداوندی از میرخبنن مس نه رنوبنچ ات خو لُطفی یی مس از ماش دربغ نه چود. یو آدم از ماش قوم ات فآرثید ماش کسات قُد.» ۲۱ روت تر خو خیبن لوُد: «یو یی مُرد لوُد اِدی تا آخری میست خاو فآرثیم وی زمخبنرد وی خاوگآرین دأمتی رابغ ثوُقُم.» ۲۲ نعو میی لوُد: «اون رِزین، بیدی بوعز کنیخبن قتی رابغ خه ثوُقی تُرد بوعز زمخبن از دِگه جاه بیدی تا دِگه جاببند یی چای تو قین ما کِبت.» ۲۳ روت تا آخر میست زَندَم ات قوشچ خاو بوعز کنیخبن قتی رابغ ثوفد ات اِکدی تی یی خو خیبن قتی زندگی چود.

۳^۱ یی مهبت نعومی، روترد لوُد: «رِزین وَخت یِتچ اِدی تُرد چار فریم تا تو زندگی به خُشی اَت خُبی نَرچیسست. ۲ تو به یاڈ فد اِکو بوِعز تُت دِگه پِنکهن قَتی وی کِشتزاررد رابِرخ خه ثوَفد، یو از مَاش ذات اَت نَر بِناب ته شِرُم تی چوشچ پاک کِبتست. ۳ تَام شِچ خو زنی بیدی پوِشاک پِنغ اَت عطر خو ڈه، خو تر شِرُم سه. اَما تلاش کِن بوِعز تو مَأ وینت، تا خو بِنوم گَرځه خیرت اَت بشِفست. ۴ اَت یو دی بِنافد وی جای نِشون کِن، اَت تَام سه وی لِف پتیر کِن اَت وی پاډهن خبزه فه بِنافخ. تَام ته یو تُرد لوُفد تو چیز باید کنی.» ۵ روتی خو خِیسرد لوُد: «هر چیز مُرد خه لوُفی، وُز ته اِکوی تی کِنم.»

۶ تَام تر شِرُم سَت اَت، هر چیز وَم خِیس وَمرد خه لوُد اِکوی تی یی چود. ۷ بوِعزی خود اَت برابستی اَت وی دِل خُش سَت خو توید، چوشچ وِبین پِلندی بِنافد. تَام یا آسته آسته یَت اَت، وی لِفی از وی پاډهن تی سبنت خو بِنافد. ۸ اَت برابر بِنابرد یو چارک سَراسیمه سَت یی پِنک وی پاډهن خبزند بِنِیَقُن. ۹ اَت لوُدی: «تُت چای؟» یا یی لوُد: «وُزُم تو کِنِیغ، روت، تَام خو دوْمان خو کِنِیغ تی ڈه دِجأت تُت مَاش کَسات.» ۱۰ یو یی لوُد: «اِی رِزین خُداوَند تُرد بَرکَت ڈید! هر چیزت نَر خه چود خو مَحَبَّت از پِراکی ببسندی چود. تو فَاَرځی یی اِدی یی جَوْن، بای یا نادار، دَامتی تِبی اَما دی کَارت نه چود. ۱۱ اِی رِزین شِچ، بِناج مَأ ڈیر! هر چیز مُرد خه لوُفی تُرد ته کِنم، دِجأت فُکَت مو قَوْم می بِنار تو نِک وِزُونِین. ۱۲ اَت شِچ راست اِدی وُزُم کَسات اَما کَسات دِگه از مو پِرادِی تُرد یَسست. ۱۳ نَر بِناب یوُند رس اَت از وی سَحرونی اِگه حَق کَسات ته تُرد ادا خه کِبتست، خُب، اَت اِگه خاهِین نه کِبتست اِدی حَق نِگابوُنی تُرد ادا کِبتست، پَس قَسَم به حیات خُداوَند اِدی وُز ته تُرد وی اداپم، شِچ تا سحرکی بېخ بِنافخ.»

۱۴ تَام تا سحرکِیخ وی پاډهن خبزند بِنافد، پِرا از رُخ ڈید اِدی یِچاِیت از همدِگر فَرَق ماکِبتست، اَنداید، اَت بوِعز لوُد: «اَما یِچای مَأ فَاَمت یِم پِنک تر شِرُم یِتچ.» ۱۵ بوِعز تر روت لوُد: «قه خو تیت اَنجه.» یا یی اَنجوُفد اَت یو یی خار طاقی چوشچ اَر وَم تیت چود اَت وَم سیفد تی یی ربود خو یا تر چید تاید. ۱۶ اَت تر خو خِیس خبزه فِرِپیت، یا یی از وَم لوُد: «اِی رِزین، تو تی چیز نَرچید؟» تَام هر چیز یو چارک وَمرد خه چود، لوُدی. ۱۷ اَت لوُدی: «می خار طاقی چوشچ مُرد دَاک چود اَت لوُدی اِدی تر خو خِیس خبزه خالی ڈست مَاسه.» ۱۸ وَم خِیس نعومی لوُد: «اِی رِزین اَرُوْم نِت تا وِزونی یدِی یِم کار ته خِرانگ سوُد، دِجأت اِدی تا ته یو چارک نَر می کار خَلاص نه کِبتست اَرُوْم ته نه نِیئت.»

بوِعز ته روت قَتی سور کِبتست

۴^۱ اَت بوِعز پی دَرفازه بِنار اِدی جای جَام سِتاو مَرْدُم بِنار خه فُد پَدَم سَت خو نوست. تَام یو چارک قَوْم اِیملک، نعومی چار، قَرِیب دی فُد. بوِعز وی قِبود اَت لوُدی: «اِی فِراد تَرُوْد یه! خاهِینُم خُوند کَلیمه تو قَتی اِختَلاتُم.» یو یَت اَت بوِعز خبزند نوست. ۲ بوِعز ڈیس نَفَر از موی سَفهَدین بِنار تِلَپت تا شَاهِد فِیبن. ۳ بوِعز تر خو قَوْم لوُد: «تو وِزونی یدِی نعومی از سَرزَمین موآب یِتچ. وَم دِل مَاش فِراد اِیملک جایداد پَرځید. ۴ چِرْمُم ځاد بیدی یدِی دَر می باری تو قَتی اِختَلات کِنم اِگه تو خُش خه فُد، مَهَق فُک خبزند وی خَریت کِن. اِگه وی خَریت گَار خه فِیبی اِکَشِچَت لوُ. دَر غَیر می ته وُز خَبَت وی خَرِیْتُم. اَما تُت مُرد پِبین اَت بعد از تو حَق مُند اِدی وی مُلک خَرِیْتُم.» یو چارک جَوَاب ځاد: «لپ خُب، وُز ته وی خَرِیْتُم.» ۵ بوِعز لوُد: «یی مهبت اِدی زَمین از نعومی خَریت خه کنی، از روت موآبی ببوه مِس اَنجه، تا مورچن نُوْم وی میرانند دَخیل سوُد.» یو چارک لوُد: «دِسگه خه فُد وُز ته از حَق خَریت زَمین تهر سَام، دِجأت اِدی اولاد روت وارث مو مُلک ته سبن.»

۷ وی زَمُون رَسْم اَت رَوَاج دِسْگه قُد اِدی هر تَأْم جَای خَرِیت څه چود یا معامله یی څه چود خو بوتبنی از خو پائْدند وېژد اَت وېف وی خَرِیت گأرردی دَاک چود اَت اِکدی تی یی قَوْم اسرَائیل معامله سَت. ۸ وَختی یو چارکی بوِعزرد څه لُود: «تو خَرِیت کِن.» تَأْم خو بوت وېژد اَت بوِعزردی دَاک چود. ۹ بوِعز وی جَای موی سَفېدبَنرد اَت مَرْدُم اِدی یَمَندېن وِرِیخُن څه قُد لُودی: «تَمه شَاهِد فِیبت وُزْم نُر فُکَت مُلکِیت الیملک، کلِیون اَت محلون از نعومی زابنت. ۱۰ روت موآبی، ببوه ږنک محلون ته اَنجَام تا یَا اُولاد فِیرت اِدی وارث وَم مورچِن چار سوُد. اَت دِجَات وی نوْم دَر خوُنْدُون وی جَای زنده مېنت. نُربت تَمه فُکَت شَاهِد.» ۱۱ فُکَت موی سَفېدبَن اَت مَرْدُمبِن یَمند څه قُد لُودېن: «مَأشَام می داد اَت معامله ره شَاهِد. اَت خُداوند مَم ږنک تر تو خوُنْدُون څه فُورچ راحیل اَت، لیه دَسْتور اِدی، یعقوبَرْدېن اُولادَار فُود اَت تو تر اَفرا ته کُومِیَاب ساو، اَت تر بَیت الحم نوْمدار فِیی. ۱۲ اُولادېن اِدی خُداوند ته مَم ږنک قَتی تُرد بَسْنَخِن څه کِینت، تو خوُنْدُون، خوُنْدُون فارص مِغوند اِدی تامار یهودرد څه فُود.»

روت ته زریات دار سوُد

۱۳ بوِعز روت اَنجوُفد اَت یَا وی ږن سَت، اَت وَم قَتی گد سَت اَت خُداوند وَم دوجون چود اِدی پُخ فُود. ۱۴ اَت ږنکېنی بِنَار بَیت الحمېن نعومی ره لُود: «خُداوندرد شُکرت اِدی تو یی بې نِگهْبُون نه لَأک چود اَت وی نوْم ته دَر اِسراییل بَلند سوُد. ۱۵ اَت یو تو جون تازه چید جَات اَت پَروربِن عُمَر پیره یی تو قُد، دِجَات اِدی تو زَنر تو څه ژبوچ اَت تُرد از ووُفد پُخ بیدی څه، وی یی فُورچ.» ۱۶ تَأْم نعومی وی غِذَا خو پي بَت زابنت اَت وی دایه سَت. ۱۷ اَت وَم همسایا ږنکېنېن، وی نوْم ځاد اَت لُودېن: «نعومی ره پُخ ځانچ سَت.» اَت وی نوْمېن عبید ځاد اَت یو یسی داد سَت اَت یسی داود داد سَت.

۱۸ یَم پیدایین فارص: فارص حصرون داد قُد؛ ۱۹ اَت حصرون، رام داد قُد؛ اَت رام، عمیناداب داد قُد؛ ۲۰ اَت عمیناداب نَحشُون داد قُد؛ اَت نَحشُون سلْمُون داد قُد؛ ۲۱ اَت سلْمُون بوِعز داد قُد؛ اَت بوِعز عبید داد قُد؛ ۲۲ اَت عبید یسی داد قُد؛ اَت یسی داود داد قُد.